

ILUSTRAČNÍ FOTO: CZECH TOURISM (NA PARKÁNU, PÍZEN)

Zahrádka „spartakiádní“

Pozná se snadno, je velkokapacitní jak Strahovský stadion a vyrovnané řady stolků a židlí připomínají precizní provedení skladby dorostenců. Nekonečné linie stolků sbíhajících se v nekonečnu potěší možná fotografie pohrávající si s perspektivou, ale útulno tu není.

Stín nezajišťují koruny stromů, ale reklamní slunečníky. Na přinesená piva zůstává na stolku minimum místa, hlavní místo patří záplavě letáků na ovocné džusy a zmrzlinové poháry. To není místo na vychutnání piva, to je past na turisty. Kdo někdy v létě prošel přes pražské Staroměstské náměstí, ví, o čem je řeč. Ona například Staroměstská restaurace nemusí být v jádru špatná, ale nohy samy vedou člověka od té megalomanie pryč.

Zahrádka „mega“

Křížením koně s oslem vznikla mula. Křížením vzpomínek na starou klasickou zahrádku a její spartakiádní odnož vznikla mega zahrádka. Z klasiky si bere stín pod korunami stromů a fortelné jednoduché sezení, ze spartakiády rozlohu a socialistické nešvary, jako je například vážnoucí obsluha, ledabylá péče o pivo a nepřiměřené ceny.

Při posezení v zahradním areálu v pražských Riegrových sadech se tohoto pocitu nelze zbavit. Stromy jsou vzrostlé, lavice bytelné a pod nohama křupe štěrk. Místa dost pro několik set žíznivců. Z okolních parkových stezek se jich rekrutuje hodně. Kondiční běžci, pejskaři, budoucí ekonomové z nedaleké vysoké školy. K tomu lidé z vinohradských činžáků. Potud vše dobré. Jenže je to taková ta moderní zahrádka bez obsluhy, pivo si každý musí kupovat sám u některého ze stánků u vstupní branky.

Při zaplněné zahrádce asi lze dešifrovat záměr provozovatelů, že aby nikdo nepil zadarmo, zvolili bezpečnější režim „nejdřív zaplat – pak si vezmi pivo“. Jenže při ceně šestatřicet korun za točenou plzeň by neměl být problém zaplatit personál, který by pivo rozdával a hlídal placení. A lze si vůbec pochutnat na prazdroji, když vám ho poněkud unavený mladík čepuje do sklenice s logem Gambrinus?

S pivem se to musí umět, popíjení na zahrádce je zážitek pro všechny smysly, i pro oči. Ty se ale samy zavírají, jakmile uvidí slečnu, která prázdné sklenice nesbírá na ták, ale nosí si na ně zelinářskou přepravku. Kdepak, tady to požitkem není, snad jen kdyby se člověk nastartoval do povznášející nálady „množstvím menším než velké“, od vedlejšího stolu to voní intenzivně.

